

שאול וינשל ז"ל חיל התותחנים

חייל, אבל למרות הכל אם כל אחד יחשוב כך תתארו לעצמכם באיזה מצב עגום נימצא... באמצע מאי 1948 חזר ארצה והתגייס לחיל-התותחנים בתפקיד אלחוטאי. לחבריו אמר: "לא באתי לחפש 'גיוב' אלא להילחם". תמיד היה בעמדות-הקרב הקדמיות. שלושה שבועות אחרי גיוסו כבר השתתף בפעולות ליד לטרון. עם יחידתו השתתף בכיבושים בגליל העליון ובגליל המערבי. באמצע דצמבר 1948 הועבר לפלוגה נ"ט, שהשתתפה בקרבות האחרונים בנגב משום שדרש בכל תוקף שיקחו אותו לפעולה קרבית. שאול נפל במבצע "חורב" לגירוש הצבא המצרי מתחום ישראל, בקרב על משלט 86 ליד ח'יאן יונס ביום כ"א בכסלו תש"ט (23.12.1948), והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה. במכתבו האחרון הבלתי-גמור, מיום 21.12.1948, הוא כותב לידידתו: "יקירתי, תתפלאי בוודאי על הדחיפות שבמכתבי, אך לפני שאחד יוצא אל הלא-נודע רגיל הוא לשפוך את נפשו ולעשות את חשבונו..." המכתב נפסק באמצע וגם חייו נפסקו באמצע. מפקד יחידתו כתב עליו: "אחרי מותו נמצא בין ניירותיו הקטע הבא, שיכול להיחשב לדברי פרידה לחבריו החיילים ולציבור בכלל: 'כשהאדם מקריב את אושרו הפרטי למען החברה, כשהוא מסכן את עורו ושופך את זיעתו ודמו על מזבח המולדת, נשארת בידו זכות קדושה אחת - הזכות למצפון נקי. אותו האדם שנלחם עבור החברה והמשרת אותה שלא על-מנת לקבל פרס זכאי לדעת עבור מה הוא נלחם, ואם המטרות שעבורן הוא נלחם מצדיקות את הקרבתו, הוא רשאי להיות משוכנע שהמלחמה מתנהלת באופן המתקבל על הדעת והעלול להביא לידי סיומה. ולבסוף הוא זכאי, עם סיום המלחמה, נוסף למימוש מטרותיה המיידיות, לביטחון האלמנטרי מצד החברה מפני הפחד ומפני המחסור. דרישות אלה הן הגיוניות ולמרות שלכאורה נראות הן כניתנות להגשמה, מצערת העובדה שבגלל אי-קיומן עד היום הצטברה מרירות רבה בלב החייל".

בן חנה (זינה) בת שלמה קבש, סופרת וד"ר אברהם וינשל (עו"ד), נולד ביום י"ט בתשרי תרפ"ח (15.10.1927) בחיפה. למד בבית-הספר הריאלי, התעניין בספורט (כדורגל, שחייה) ובייחוד הצטיין בסיוף וקיבל פרסים בכמה תחרויות ארציות. אחר שסיים שש כיתות בבית-הספר הריאלי נסע לביירות (לבנון) וסיים את הקולג' הבינלאומי שליד האוניברסיטה האמריקנית. הוא חזר ארצה ועבר את בחינות-הבגרות של האוניברסיטה בלונדון. כן ביקר בשיעורי בית-הספר למשפטים בירושלים והצטיין בכשרונותיו. מר דוכן, אחד המרצים של בית-הספר, כתב עליו: "לא פעם התענגתי לשמוע את תשובותיו המלאות תוכן והבנה משפטית בסמינריון למשפט שניהלתי בתקופת הרצאותי בבית-הספר למשפטים". התעניינותו במקצוע המשפט היתה רבה. הוא ביקר בבתי-משפט, עקב אחרי מהלך המשפטים ועזר לאביו בעבודתו המקצועית. אהב לנהל ויכוחים בענייני משפט. עורך-דין ידוע בירושלים כתב עליו: "בראשו הכל היה כל-כך ברור, שלפעמים אי-אפשר היה להאמין שהנימוקים המסובכים והמפותחים הללו נאמרים על-ידי ילד צעיר, שעוד טרם גמר את בית-הספר למשפטים. הוא לא רק הבין את החוק, כי אם גם אהב אותו והתעניין בו". תמיד שאף להרחיב את ידיעותיו, הירבה לקרוא, להתעניין, לשוחח על כל בעיה, ומשום כך היה הרוח החיה בין חבריו. בספטמבר 1947 נסע ללונדון והחל ללמוד בבית-הספר הידוע למשפטים "לינקולן אין". הוא התעמק בייחוד בשאלות המשפט הפומבי, הסוציולוגיה והכלכלה, ועסק בהכנת תוכניות לבניין הארץ.

עם פרוץ מלחמת-העצמאות החליט לחזור ארצה ולמלא את חובתו בלי לחכות לפקודה. על מהלך מחשבותיו ומצב-רוחו אפשר לשפוט לפי מכתביו מאותו הזמן. במכתבו להוריו 16- בפברואר 1948 כתב: "לא נעים לעזוב את הלימודים עכשיו, אבל עוד פחות נעים לדעת שחברי שופכים את דמם בזמן שאני יושב במרחקים ובלא דאגה... כשאני יודע שהדברים שעבורם חונכתי נהרסים או עלולים להיהרס, בלי שאנקוף אצבע... יתכן שאין כל ערך להיות